

syn til Skønhedsandsen for jeg ikke sætte mig ved Siden af det ærede Medlem, der nu talte; han har vistnok mere Skønhedsands end jeg, men jeg maa følge min egen og kan ikke gaae efter hans. Jeg mener, at Udvalget her har gjort sig Umage og har bestræbt sig yderligere, end man havde troet at ville og kunne, for at vise Smødelommen ved at gaae ind paa de Forandringer, der under B. og C. ere indførte i Landsstinget. Det er ganske vist, at der, som den ærede Ordfører allerede bemærkede, under Udvalgets Forhandlinger antydedes et Forslag som det, Finantsministeren har stillet under Nr. 1, men Ordføreren har selv oplyst, at det ikke kunde faae noget Fleertal for sig. Jeg hørte til det Fleertal, som var imod det, og jeg maa vedblivende være imod det, naagtet det nu er stillet af den høit agtede Finantsminister. Forsaa vidt jeg kan domme, vilde Udvalget ikke være gaaet saa vidt paa andre Punkter, dersom man troede, at man ogsaa her skulde gaae med. Det Allervigtigste vilde have været, at det ærede Medlem (Winther) havde stillet Forslag om at vedtage Loven i den Skikkelse, hvort Landsstinget havde vedtaget den, thi det havde efter hans Opfattelse været endnu meget smukkere, men det gjorde han ikke i Udvalget. Den ærede Finantsminister anførte som en Grund til, at man skulde vedtage hans Forslag, at de Paagældende vare stillede ringere, end Regjeringen havde foreslaaet i det oprindelige Forslag; men, dersom det var nogen Grund, hvor var da selv den fattige Besparselse bleven af, hvorefter Udvalgets Formand oplyste, nemlig, at vi paa 10 forskjellige Lønningslove, hvoraf flere have et meget stort Omfang, have sparet 60,000 Rd.? Havde man været af den Mening, at man ikke kunde stille de Paagældende syn- derlig ringere, end Regjeringen forlangte, hvor var saa selv den Besparselse bleven af? Jeg kan ikke andet end vente, at det høie Thing vil holde sig til den yderligere Nedsættelse, der er foreslaaet af Udvalget i dets Heelhed, og jeg kan ikke tilraade at gaae videre. —

Med Hensyn til den ærede Finantsministers Forslag under Nr. 2 har jeg saameget større Betænkelighed derved, som den ærede Finantsminister dervedgjennem gjør et lignende Forsøg som det, han gjorde i en anden Lov med det saakaldte Selvpensioneringsprincip; det kom ligeledes frem i sidste Dieblift og blev vedtaget, for vi havde havt rigtig Leilighed til at behandle dette Spørgsmaal. Nu er man imidlertid kommen ind paa dette Omsvøb, som det saa rigtig og sandt er kaldet i det andet Thing, og nu kunne vi her ved denne Leilighed komme til at begynde paa et nyt Omsvøb, endog ved en eneste Behandling af Lovforslaget, naagtet dette Spørgsmaal huerken har været reist fra noget Medlems eller fra Regjeringens Side under samtlige Lønningsloves Behandling, heelt igjennem. Nu kommer det her til fjerde Behandling af en enkelt Lov som Noget, hvortil vi saa at sige ubeseet skulle sige Ja, og, mine Herrer, de kunne være overbeviste om, at den høitærede Finantsminister — Enhver, der kender ham, veed det — naar han først har faaet Fodfæste indenfor Døren, ogsaa vil gaae videre i denne Sag og vinde Terrain for Anvendelsen deraf i Fremtiden. Jeg vil altsaa advare det høie Thing imod ved denne Leilighed at gaae ind paa en Sag, som er ganske ny, som slet ikke tidligere har været fremme under Lønningslovenes Forhandling, og med Hensyn til hvilken Ingen kan see, hvor Grændsen er. Jeg skal derfor, som sagt, advare Thinget imod at vedtage Finantsministerens Forslag under Nr. 2.

Ordføreren: Da jeg seer, at den høitærede Finantsminister ikke er tilstede, vil jeg tillade mig at gjøre den ærede sidste Daler opmærksom paa, at, hvad han anførte om Selvpensioneringssystemets Fremkomst, ikke var correct. Det er nemlig ingenlunde den nuværende Finantsminister, som i det yderste Dieblift er kommen med Forslaget om at indføre Selvpensionering, til hvilket Diemed der skulde kunne stee et Afdrag af indtil 5 pCt. i de